

Lovforslaget indebærer ikke ændringer i den i forvejen for amtskommunerne eksisterende forpligtelse til at sørge for relevante undervisnings-tilbud. Lovforslaget ændrer heller ikke på antallet af børn, der er omfattet af henholdsvis kommunernes, henholdsvis amternes undervisningsforpligtelse.

Afgrænsningen mellem det primærkommunale og det amtskommunale ansvarsområde for specialundervisning afgøres for hver enkelt elev efter en afvejning af handicappets sværhedsgrad, indhold og omfang af den nødvendige foranstaltning og udgifternes størrelse. Med hensyn til udgifterne er det retningsgivende, om specialundervisningen medfører omkostninger af en sådan størrelse, at de væsentligt overstiger, hvad der er almindeligt for specialklasseundervisningen i kommunerne. Er dette tilfældet, skal amtskommunen afholde alle udgifter i forbindelse med elevens undervisning bortset fra et fastsat takstbeløb, som udredes af kommunen.

Lovforslaget medfører derfor ikke øgede udgifter for det offentlige under ét. Der vil ske en udgiftsforskydning mellem kommuner og amter, herunder som følge af sociallovgivningens og folkeskolelovgivningens forskellige finansieringsregler.

Jeg kan endelig oplyse, at forhandlingerne med Amtsrådsforeningen og Kommunernes Landsforening om de økonomiske konsekvenser af lovforslaget er afsluttede.

4. Det kommunale takstbeløb.

Det kommunale takstbeløb fastsættes af undervisningsministeren efter forhandling med Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen. Der foregår for tiden forhandlinger om en eventuel markant forhøjelse af det kommunale takstbeløb.

Takstbeløbet fastsættes for hvert kalenderår og er i 1998 159 kr. pr. kalenderdag for elever på 1.-10. klassetrin (svarende til ca. 58.000 kr. om året) og 36 kr. pr. kalenderdag for børn i børnehaveklasser (svarende til ca. 13.000 kr. om året). En forhøjelse af takstbeløbet vil derfor først kunne træde i kraft pr. 1. januar 1999.

Størrelsen af det kommunale takstbeløb har

direkte indflydelse på afgrænsningen mellem det primærkommunale og amtskommunale ansvarsområde. En markant forhøjelse vil derfor indebære en udvidelse af det primærkommunale ansvarsområde. Størrelsen af takstbeløbet har imidlertid ingen konsekvenser for spørgsmålet om, hvornår en elev efter lovforslagets bestemmelser vil kunne henvises til specialundervisning i sit anbringelsessted.

Spørgsmål 19:

Hvilke klagemuligheder har et opholdssted, som ikke kan få godkendt undervisningen af beliggenhedskommunen?

Svar:

Det er ikke hensigten med lovforslaget at indføre en ny klageadgang i folkeskolelovens regi.

Ifølge folkeskolelovens klageregler kan et amtsråds afgørelser i sager om vidtgående specialundervisning indbringes for Undervisningsministeriet, jf. lovens § 51, stk. 5.

Ifølge lovens § 51, stk. 3, kan kommunalbestyrelsens afgørelser om søskendemoderation og om fripladser i henhold til § 50, stk. 2, endvidere indbringes for Det Sociale Ankenævn efter Socialministeriets bekendtgørelse om betaling for ophold i dagtilbud for børn.

Øvrige afgørelser truffet af en kommunalbestyrelse eller af et amtsråd vedrørende det kommunale skolevæsen, herunder dets organisering, kan efter folkeskoleloven ikke indbringes for højere administrativ myndighed, jf. lovens § 51, stk. 2 og stk. 4.

Lovforslaget vil give en kommunalbestyrelse - eller et amtsråd - mulighed for at indgå en overenskomst med et opholdssted, hvis kommunen finder stedet generelt egnet til at varetage specialundervisning efter folkeskolelovgivningens bestemmelser om børn og unge, der er anbragt i opholdsstedet. En kommune - eller et amtsråd - afgør selv, om den herefter i det konkrete tilfælde vil henvise et barn eller en ung til specialundervisning i tilbudet. Disse afgørelser vil ikke være omfattet af de ovennævnte klageregler.